

Nguyễn nhật Ánh

Vnthuquan.net, 2009

Một Mình

Đánh máy: Nguyễn Ngọc Thanh Nghi

Cũng như mọi đức ông chồng khốn khổ khác trên thế giới, nhiều khi ta cảm thấy cuộc sống gia đình sao mà phiền muộn. Vợ ta không biết xuất hiện từ đâu, một hôm bỗng nhảy tót vào đời ta và chễm chệ ngồi lì ở đó, không chịu rời đi lấy một bước, đã thế còn gây ra cho ta biết bao nhiêu là bực dọc.

Cứ sau mỗi lần cãi nhau với vợ, ta thường hồi tưởng một cách nuối tiếc về quãng đời thanh xuân tươi tắn của ta, cái thời mà người có cái biệt hiệu là vợ còn ở tít đâu đâu trong cõi hỗn mang mờ mịt, cái thời mà ta tha hồ bay lượn nhởn nhơ trong một thế giới tự do lung linh màu sắc. Than ôi! Thời oanh liệt nay còn đâu! Những lúc ấy ta thường thầm nhủ: Phải chi ta được là ta thưở nào!

Cầu được ước thấy, một buổi sáng tỉnh dậy, ta cảm thấy cái hơi ấm quen thuộc bên cạnh mình không còn nữa. Ta ngạc nhiên nhảy ra khỏi giường. Phòng vệ sinh không có tiếng nước chảy. Nhà bếp cũng vắng tăm hơi. Những đôi giày cao gót, những thỏi son, hộp phấn,

thậm chí đồ kẹp tóc cũng thi nhau mất tích. Sau một hồi kiểm tra, ta đứng chống tay giữa nhà và sung sướng nhìn quanh. Thật không thể nào tin được có một người phụ nữ đã từng ở đây. Ừ, khó mà tin được trước đây ta đã từng có vợ.

Công việc đầu tiên của chàng trai độc thân vào lúc sáng sớm là gì? Đó là ngủ cho ra ngủ. Không nên thức giấc lúc còn buồn ngủ nếu không muốn làm hại sức khỏe của chính mình. Trước đây, vợ ta làm hại ta quá mức rồi, lúc nào cũng bắt ta dậy sớm, hôm nay ta phải làm chủ sức khỏe của ta, phải kiên quyết từ bỏ thói quen độc hại đó. Thế là ta ngả lưng xuống giường, đánh một giấc thẳng cánh, không mộng mị lời thôi. Thôi nhé, từ giờ phút này xin vĩnh biệt những lời quấy rầy nhảm nhăng bên tai: “Anh dậy chẻ củi hộ em một tí...”

Ta chính thức mở mắt lúc mười giờ sáng hay hơn một chút gì đó. Sau khi vươn vai và ngáp một cái rồi dài ta chậm rãi đi đánh răng rửa mặt. Và theo thói quen, ta không tài nào nhớ ra ta đã vứt khăn mặt ở xó xỉnh nào.

- Em ơi, tìm hộ anh cái khăn chết tiệt...

Nhưng sực nhớ ra mình vẫn còn độc thân, ta tốp ngay câu nói ủy mị đó lại và tự mình chui đầu vào các góc ngách, lục lọi. Loay hoay mất cả tiếng đồng hồ ta mới tìm thấy cái vật đáng nguyên rửa kia. Lúc ấy, mặc may ta đã khô ráo tự đời nào. Hừ! Nhưng cũng không sao! Bởi vì bây giờ thì cái bụng quan trọng hơn cái mặt nhiều. Từ sáng đến giờ ta đã ăn gì đâu.

- Em ơi...

Chết thật! Ta khẽ nhăn mặt và bắt đầu nhóm bết. Hà hà, ta phải làm chủ cuộc đời ta thôi! Những que củi phản chủ nhất định không chịu chấy. Ta chúm miệng thổi phù phù để rồi rút ra một kết luận về qui

luật vận động: trong một tình huống nhất định, tro có thể bay tới tấp vào mắt con người ta. Khi bếp đã đổ thì ta đi vo gạo. Và dĩ nhiên, khi gạo đã vo thì ta lại... đi nhóm bếp. Quỷ tha ma bắt cả lũ đi, củi với chả củi!

Rồi cuối cùng cơm cũng chín. Trưa đó, ta ăn cơm với trứng trắng. Thật chả có món ăn nào vừa bổ vừa rẻ lại vừa ngon như trứng. Ăn xong, ta đẩy tất cả chén bát vào một góc: chiều hẵng rửa. Bây giờ giờ thì công việc của một người tự do là gì? Ai chẳng biết: đọc báo và nghỉ trưa! Cuộc sống như thế này thật là tuyệt!

Đang đọc báo, ta bỗng cảm thấy khát nước và sực nhớ ra là ta chưa uống nước. Bây giờ mà lại đi nhóm bếp đun nước thì thật ngán ngẩm. Cuối cùng ta quyết định không thèm nghĩ đến nước nôi, cứ nằm lì trên giường chịu đựng cơn khát, coi như đó là một phương pháp rèn luyện nghị lực. Hà, kể cũng hay! Ta thầm phục sự thông minh sáng tạo của mình quá xá!

Ta chợt reo lên khi bắt gặp mẫu tin trên báo:

- Đoàn ca nhạc nhẹ nước ngoài đang diễn ở rạp Thăng Long, em ơi!
Tối nay, mình sẽ...

Ta hớn hờ quay sang bên cạnh và lập tức nín bật. Tuy nhiên ta cũng nháy mắt và cười với lộ hoa trên bàn một cái cho đỡ hăng. Sau đó ta vội vàng nhảy phóc ra khỏi giường. Rõ ràng trong không khí ngột ngạt như thế này, hành động đúng đắn nhất của một chàng độc thân là đi chơi. Bây giờ thì ta đi chơi thả sức, chẳng ai vặn vẹo: “Anh đi đâu? Bao giờ về?”. Thích thật!

Cuộc đời bên ngoài đủ chuyện vui buồn. Gặp gỡ bạn bè, ngồi tán láo với nhau thật dễ chịu. Một anh bạn cũ hiện đang công tác tại Công ty thương nghiệp định kéo ta về đó. Ta đắn đo: “Để tở về bàn bạc

với...”. Quỉ thật! Bàn bạc với ai bây giờ? Trước đây, cũng nhiều lần, bạn bè rủ ta chuyển ngành về bên thương nghiệp “cho cuộc sống đỡ vất vả hơn” nhưng vợ ta một mực ngăn cản. Cô ta bảo: “Anh chỉ làm công tác văn hóa được thôi, lãnh vực thương nghiệp không phù hợp với con người anh đâu”. Ta ngẫm nghĩ, thấy có lý và nghe theo. Nhưng lần này thì anh bạn cũ của ta tỏ ra ân cần quá, biết tính sao bây giờ!

Khuya lơ khuya lắc ta mới mò về nhà, chân nam đá chân xiêu sau một chiều nhậu thả dãn. Hì hục leo lên bảy tầng lầu, ta lần bước về phòng mình và đập cửa thành thành. Lâu thật lâu, vẫn chẳng thấy có ai ra mở cửa. Ta càng điên tiết động ầm ầm vào cánh cửa tội nghiệp, vừa động vừa kêu:

- Em ơi, em!

Đến khi đập rã cả tay, ta chợt nhìn thấy cái ổ khóa to tổ bố nằm vắt ngang cánh cửa và buồn bã nhớ ra mình... chưa có vợ.

Bước vào nhà, công việc đầu tiên của một chàng trai độc thân trong tình huống này là gì? Ai cũng biết: ngủ. Ta ngã vật xuống giường và trước khi chìm vào giấc ngủ nặng nhọc, ta còn tỉnh táo để biết rằng sẽ không có ai cạo gió, thay đồ, nói chung là chăm sóc ta cả. Thế mới tuyệt!

Tỉnh dậy trong khi đầu còn nhức nhối và vẫn không quên lời đề nghị hấp dẫn của người bạn, ta quay sang bên cạnh:

- Em ạ, có người rủ anh chuyển về...

Chỉ có lọ hoa trên bàn chia sẻ tâm sự với ta bằng sự bất động đầy nhẫn nại. Ta chán nản nằm im không thèm nhúc nhích, miệng bỗng dưng cảm thấy khát nước dữ dội.

Bây giờ thì cũng như mọi chàng trai độc thân khác trên thế giới, ta

cảm thấy cuộc sống lẻ loi sao mà phiền muộn. Vợ ta ơi, lúc này em xuất hiện từ đâu cũng được, cứ nhảy tót vào đời ta và chễm chệ ngồi lì ở đó, ngồi bao lâu tùy thích và gây cho ta bao nhiêu bực dọc cũng được. Công việc cuối cùng của chàng trai độc thân như ta trong ngày hôm nay là mong sao cầu được ước thấy.

- 1984 -

Nguyễn Nhật Ánh